

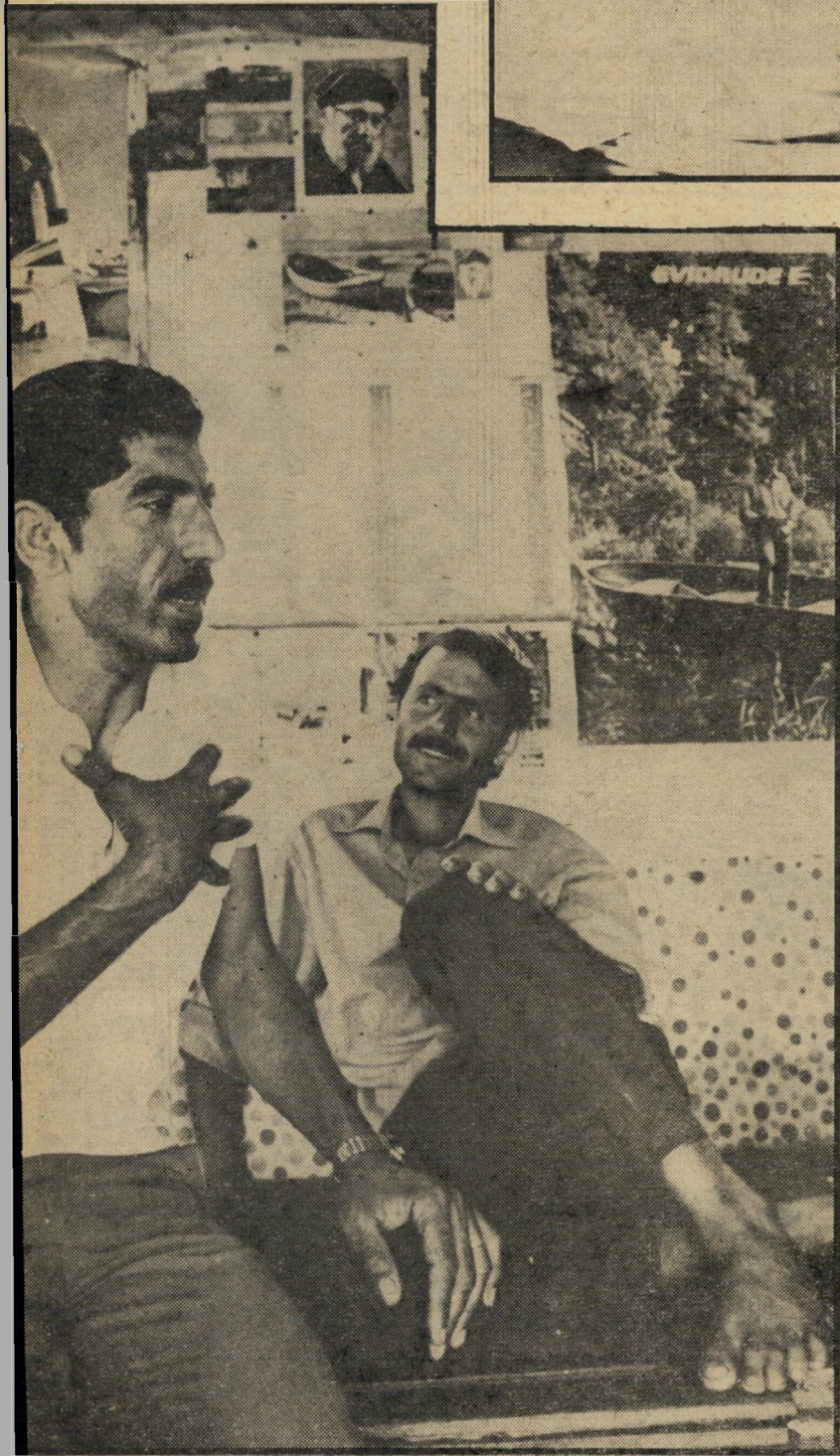
בעוד שטר' הגדה

סוערות, עזה נראית

רגועה. אך ראש

העיריה (מימין) מזהיר

שזהו שקט זמני

עזה:

הר-הגעש

הרדום

מצריים, בירדן ובסעודיה. הפליטים מקבליים תמיכות מסוכנות-הסעד של האו"ם. הכל שקט. אך למעשה — הכל סוער.

מסך

שחור

ע זה עמדה בראש ההתנגדות לכיבוש בשנים שבין 1967 ו-1973. אומר ראשי-העירייה, רשאר אלי-שאווה, "בתקופה היא השתמשו הישראלים בשיטות המורות כדי לשבור את ההתנגדות. הם הרסו בתים, חסמו בתים ועקרו פרדיסים. הם פרצו כבישים בתוך הפרדסים ובתוך מתנות-הפליטים, כדי לסלול כבישים לצבא. הרסו לנו כל דבר אפשרי. היום מסתובב הצבא כל היום בעיר. הרגי שות לא השתנו. האנשים לא רוצים בשילוח הירשולי. למרות שההתנגדות אינה פעילה."

אנשים ברחוב מסרבים להתייחס לנושא זה. אחד הצעירים אמר: "חכו...". חברו המבוגר השתיק אותו ואמר, כאילו בהתנצלות: "הוא עוד צעיר, סתם מדבר. אל תשימו לב אליו". לעומת עזה, הגדה-המערבית בוערת. אך בעזה אין שומעים אף תגובה או מילה אחת על הנעשה בערים הפלסטיניות האחרות.

רשאר אלי-שאווה טוען בכעס עצור: "אין קשר בין ראשי-הערים בגדה לבינינו ואין קשר בין האנשים. הצבא הישראלי הציב בינינו כוחות. הממשל הישראלי נוקט בשיטה של 'הפרד ומשול'. אותנו הפרידו מהפלסטינים בגדה, ועכשיו מנסים

ע יוזאת אבו-חצירא עמד מזיע מ' אחורי הדוכן. הוא הניח על המאזניים דג'רטנה ענקי, שנדוג שעה אחת לפני-כן. הוא שם עליו לוקוס, ועליו ברבוגיה. בימינו אחו בשני סרטנים גדולים, ובשמאלו הצביע לעבר תמונתו של בן-מישפחתו, הרב יצחק אבו-חצירא, שהיתה תלויה על קיר החנות.

שניהם — עוזאת אבו-חצירא ויצחק ז"ל — הם בני-אווה המישפחה, שמוצאה מ' מרוקו. לפני כמה מאות שנים עלו שני ענפי המישפחה, בנפרד, לארץ האבות. אבל מישפחתו של עוזאת עלתה לפלסטין, ומישפחתו של יצחק — לארץ-ישראל. עוזאת הוא מוסלמי. יצחק היה יהודי. "רבינו יעקב, אבא של יצחק", אומר עוזאת העזתי, "היה רב גדול במקום שנקרא גת, במצריים. אליו היו באים יהודים ומוסלמים מכל המדינות. אבות-אביו תי היו גם אבות-אבותיו של יצחק. כך כתוב אצלנו בספרי המישפחה."

לעוזאת חנות בחוף עזה. הוא משוק את הסחורה למיסעדות דגים בתל-אביב ובירושלים. "כולם קונים ממני. במיוחד עכשיו, כשאין כבר מכירה מאל-ערש. גם המחירים עלו. פעם עלה לוקוס 70 לירות. עכשיו 130. טונה — פעם 20 לירות, עכשיו 40. ככה זה. אבל היהודים מבינים, לא עושים צרות אם המחיר עולה. הם הרי אחים שלי, ויודעים שאני לא מרמה אותם." עוזאת הוא גבה קומה וחיכן. כמוהו חביבים רבים מבני עזה. כאשר פונים אליהם בשוק או ברחוב, לכאורה, מרוצים. נגמרו ימי המרי וניסיונות הפיגוע. שהיו נפוצים בעיר עד 1973. התפוזים מועברים לירדן, ומשם משוקים אותם למדינות ערב. סטודנטים לומדים באוניברסיטות בי

מישפחה דו-לאומית

תמונתו של הרב יצחק אבו-חצירא תלויה על הקיר, בין פירסומים ציבוריים, בחנותו של הדייג עוזאת אבו-חצירא. הטוען שהענף היהודי והענף הערבי שייכים לאותה המישפחה.

לבוא ולהיפגש עימו. "הם אומרים, אומר אלי-שאווה במרירות, "שיש לנו זכות לה' ביצד דעות, אבל כשאנחנו מנסים לעשות את זה, הם אוסרים עלינו." הוא מבין את הרגשות של תושבי ישראלי מול התקפות הפיזיות ואומר: "אני יודע שיש קיצוניים. הם בדרך כלל צעירי רים. כשהם יגדלו, יהיה להם יותר נסיון. (המשך בעמוד 60)